

Arrest

nr. 203 918 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. ROBBERECHTS
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2017 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. ROBBERECHTS en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 maart 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 16 oktober 2017 wordt de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) genomen en dezelfde dag wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 07.03.2017, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: T. (...)

Voorna(a)m(en): F.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 17.05.1983

Geboorteplaats: Zaio

Identificatienummer in het Rijksregister:(...)

Verblijvende: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt de volgende omstandigheden aan:

Betrokkene haalt aan in 2004 naar België te zijn gekomen, een inburgeringsprogramma te hebben gevolgd, doch geen verblijfsrecht te hebben verkregen. Betrokkene beroept zich op haar familiale situatie; ze sloot op 15.11.2016 een wettelijke samenwoning af (met de genaamde M. S. (...)) (RR (...)) dewelke in het bezit is van onbeperkt verblijfsrecht (B- kaart geldig 27.06.2022) op 25.10.2016 een gezamenlijke dochter geboren genaamd S. B. (...) (RR. (...)) Betrokkene is blij heden een familie te hebben in België want zou sinds het overlijden van haar vader vrijwel geen familie meer in België hebben. 28.12.2016

Er worden een aantal getuigenissen aangehaald omtrent de integratie van betrokkene:

**zij is een goede huurster, zorgt nooit voor problemen’.*

Deze zaken zijn uiteraard positief, maar vormen geen enkele buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet. Deze zaken zullen een positieve invloed hebben om zich te vestigen eenmaal zij op reguliere wijze een aanvraag heeft ingediend, met name via een visum. Het feit dat betrokkene een gezin vormt met haar partner en kind wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier niet in vraag wordt getrokken. Deze omstandigheden kunnen de tijdelijke terugkeer van betrokkene bemoeilijken, maar maken het haar niet onmogelijk. Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen door partner en kind, dan wel alleen te reizen in het kader van haar visumaanvraag gezinshereniging.

Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”. Het feit dat betrokkene een partner en dochter heeft vormt op zich geen buitengewone omstandigheid in de zin van Art 12 bis van de vreemdelingenwet die de aanvraag vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Onze appreciatie is als volgt: het kan geen vrijgeleide zijn om betrokkene te ontslaan van de verplichting zich te schikken naar de bestaande wetgeving. Aangezien betrokkene begon met het opstarten en uitbouwen van een gezinsleven, betekent dat betrokkene haar gezinssituatie creëerde. Het gezinsleven werd doelbewust gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl zij zich uitgerekend hierop beroept om geen visum te moeten aanvragen in het land van herkomst. Dit is de zaken op zijn kop zetten en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Dat betrokkene geen bindingen meer zou hebben met Marokko na het overlijden van haar vader is ongeloofwaardig: betrokkene is 34 jaar oud waarvan de

eerste 21 jaar beleefd werden in Marokko. Het is ondenkbaar dat zij zich niet voor een beperkte tijd naar Marokko kan begeven met het oog op indiening van de visumaanvraag.

Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

"De mevrouw (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum.

De aanwezigheid van een echtgenoot/partner/kind op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 12bis en 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel:

"Schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor toelating tot verblijf stelt dat de aangehaalde, met name dat zij wettelijk samenwonende is, een gemeenschappelijk kind heeft, en zo een toekomst in België heeft, niet zouden rechtvaardigen dat de aanvraag bij het gemeentebestuur wordt ingediend. Het feit dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt, wordt niet in vraag gesteld doch wordt er overwogen dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering is en dus geen definitieve scheiding met zich brengt van de familie in België zodat het geen onherstelbaar of ernstige schade zou meebrengen. Zodoende concludeert men dat verzoekster niet getroffen is door buitengewone en onvoorziene omstandigheden om de aanvraag in Marokko in te dienen vermits het niet onmogelijk is tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren. Er wordt gesteld dat de partner en het kind verzoekster kunnen vergezellen naar Marokko om de aanvraag aldaar in te dienen. Feit is dat de partner van verzoekster vast werk heeft en dit werk nodig heeft om zijn gezin te kunnen onderhouden. De stelling van tegenpartij houdt dan ook geen steek. Vastgesteld moet worden dat dit bovendien een zeer standaard motivering is en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

Men betwist het bestaan van een gezinsleven niet, doch stelt in het algemeen dat een tijdelijke scheiding geen onherstelbare schade met zich mee zou brengen en mogelijk moet zijn teneinde het verblijf aan te vragen in Marokko. Evenwel gaat men daarbij voorbij aan het feit dat het kind van partijen zeer jong is, met name 1 jaar oud. Deze specifieke omstandigheden werden niet overwogen in de motivering terwijl de jonge leeftijd van kinderen wel degelijk een belangrijke rol speelt wanneer de afweging moet gemaakt worden of een tijdelijke scheiding van het gezin al of niet schade met zich zou meebrengen. Het is algemeen gekend dat kinderen rond deze leeftijd zich volop bevinden in de hechtingsfase en zich daarbij zullen hechten aan de zorgpersonen met wie hij of zij dagelijks betrokken is. Een verblijf in het buitenland voor het aanvragen van een visum gezinshereniging zou op zijn minst 6 maanden duren welke termijn nogmaals kan verlengd worden met 2x3 maanden zodat in het slechtste geval verzoekster tot een jaar gescheiden zou zijn van zijn gezin. Het hoeft niet gezegd dat zeer jonge kinderen alsdan totaal vervreemd zullen zijn van hun moeder/vader en wanneer verzoekster dan zou terugkeren zij dit vervreemdingsproces zal moeten trachten om te keren hetgeen geenszins een evidentie is. Het is ook zeer schadelijk in hoofde van de kinderen om op jonge leeftijd van een ouder gescheiden te zijn en tast in belangrijke mate het hechtingsproces en vertrouwensband aan die er tussen ouders en kind moet bestaan. De leeftijd van het kind laat ook niet toe dat het gebrek aan persoonlijke en fysieke contacten wordt vervangen door telefonische contacten teneinde de vervreemding tegen te gaan. Niettegenstaande zeer duidelijk in de motivering werd aangegeven dat er in het gezin een zeer jong kind aanwezig is (thans 1 jaar oud), werd hierover met geen woord gerept in de motivering die zich beperkt tot een standaardformulering. Zodoende werd de materiële

motiveringsplicht geschonden. De motivering van de bestreden beslissing laat dus niet toe te begrijpen waarom geconcludeerd wordt dat verplichtingen in hoofde van verzoekster ten aanzien van haar gezin en haar dochter niet kunnen beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 12bis par. 1 2de lid ten 3de, Vreemdelingenwet. De motivering is dan ook onvolledig en niet draagkrachtig vermits niet toegelaten wordt de precieze overwegingen die aan de basis liggen van een belangrijk onderdeel van de beslissing te kennen (RVV 04.02.2013 nr. 96.544)

Schending van art. 12bis par. 7 Vreemdelingenwet juncto art. 8 EVRM

Art. 12bis par. 7 van de Vreemdelingenwet stelt dat het vereist is dat steeds rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een beslissing in toepassing van art. 12 bis Vreemdelingenwet. Door eenvoudigweg te stellen dat een tijdelijke scheiding van het gezin geen onherstelbare of minstens ernstige schade zich zou meebrengen, is men voorbij gegaan aan de specifieke situatie van de aanwezigheid van een zeer jong kind van 1 jaar oud dat nog volop in de hechtingsfase zit. Het hoger belang van het kind vereist wel degelijk dat het op die jonge leeftijd kan vertoeven in de nabijheid van zijn beide ouders en niet gedwongen wordt om voor een lange tijd onthouden te worden van contact met één van zijn ouders. De inmenging in een gezinsleven dient gerechtvaardigd te zijn en mag geen inbreuk maken op art. 8 EVRM dat het recht op huwelijk- en gezinsleven als een fundamenteel recht bestempelt. Dit recht kan slechts aangetast worden met het oog op bepaalde doeleinden die beperkend zijn opgesomd in het EVRM waarbij moet vastgesteld worden dat geen één van deze doeleinden in onderliggend geval voorhanden is. De inmenging kan dan ook niet verantwoord worden, rekening houdend met de zeer jonge leeftijd van het kind en het hoger belang dat steeds moet in rekening gebracht worden (RVV 29.06.2010 nr. 45.618). De aan verzoekster opgelegde verplichting om zich terug naar Marokko te begeven om er de nodige documenten te bekomen voor een terugkeer naar België en aldaar een heel aantal maanden te wachten op een beslissing over haar aanvraag staat duidelijk buiten verhouding tot de inmenging in het recht op gezinsleven. (RVS 11.12.2002 nr. 113.2.526).

Schending van redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel

Zoals hoger reeds aangegeven dient in casu er een afweging gemaakt te worden tussen enerzijds de belangen van het gezin en het hoger belang van de zeer jonge kinderen, en anderzijds de verplichting aan verzoekster om terug te keren naar Marokko om aldaar het visum voor gezinshereniging aan te vragen. Het staat buiten kijf dat verzoekster voldoet aan alle voorwaarden om tot deze gezinshereniging toegelaten te worden. De verwantschapsband tussen moeder en kind staat vast en er werd een onderzoek verricht naar de relatie tussen partijen in het kader van de wettelijke samenwoning. De echtgenoot bezit over voldoende huisvesting en eveneens over voldoende inkomsten zodat aan alle voorwaarden voldaan is. De terugkeer naar Marokko om de vraag aldaar in te dienen is dan ook louter formalistisch. De belasting dat dit met zich meebrengt is echter niet in verhouding met de concrete situatie van verzoekster: enerzijds verblijft deze reeds in België sinds 2004 om nadien samen te wonen en een gezin hier te stichten. Na zoveel jaren van verblijf in België heeft zij geen huisvesting, laat staan bron van inkomsten in Marokko, noch dichte familieleden alwaar zij terecht kan teneinde een periode van minstens 6 maanden te verblijven in afwachting van de afhandeling van zijn visumaanvraag. Bovendien is er geen zekerheid omtrent de exacte termijn dat verzoekster in Marokko zou moeten wachten vermits de termijn pas begint te lopen na ontvangst van het dossier in Brussel en er heel vaak vertragingen zijn bij doorsturing via de ambassade. Bovendien kan de dienst Vreemdelingenzaken de behandelingstermijn nog verlengen ook zodat met geen enkele zekerheid kan gesteld worden hoelang het verblijf van verzoekster in Marokko zal duren. Daartegenover staat dat zij instaat voor haar gezin en haar dochter van 1 jaar oud. De aanwezigheid van verzoekster is dan ook noodzakelijk met het oog op het welzijn van de dochter. Tenslotte, zoals gezegd, betekent de afwezigheid voor een niet afgelijnde periode een vervreemding van het zeer jonge kind, hetgeen naderhand moeilijk te herstellen zal zijn. De schade die alsdan zal rechtgezet moeten worden is manifest groter en van hoger belang dan het belang om verzoekster te verplichten de procedure vanuit Marokko te voeren nu vaststaat dat sowieso aan alle voorwaarden is voldaan en het gaat om louter formalistische redenen. De beslissing is dan ook niet genomen met de nodige overweging van de verschillende belangen en is disproportioneel met het doel dat door de beslissing wordt nagestreefd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 10, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

5

7° (...).”

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° (...);

2° (...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° (...).”

In haar aanvraag van 7 maart 2017 voerde verzoekster aan dat zij in 2004 naar België is gekomen, dat zij een inburgeringsprogramma heeft gevolgd en hier een verblijfsrecht heeft verkregen. Daarnaast stelde zij dat zij een wettelijke samenwoning afsloot, een dochtertje heeft met de heer M. S. en dat zij in het herkomstland geen familie meer heeft. Zij wees op haar integratie, artikel 8 EVRM en voegde getuigenverklaringen bij. De aanvraag luidde als volgt:

“Mijn naam is T. F. (...). Ik ben geboren op 17 mei 1983 in het plaatsje Zaio in Marokko. In 2004 ben ik naar België gekomen en heb toen in Antwerpen een inburgeringscursus gedaan zonder een verblijfsvergunning te hebben verkregen. Ik heb sindsdien op diverse plaatsen in België bij kennissen en familie gewoond. Op 7 november 2015 ben ik voor de islam getrouwd met M. S. (...) en is op 25-10-2016 onze dochter B. (...) geboren in Antwerpen. Wij wonen nu op het adres (...) (België).

Motivatie

Ik wil graag in aanmerking komen voor een officiële verblijfsvergunning in België omdat ik hier al sinds 2004 verblijf en nu getrouwd ben en een dochter heb die in Antwerpen is geboren en daar officieel is aangegeven. Ik ben blij dat ik nu een gezin heb in België want in Marokko heb ik sinds de dood van mijn vader vrijwel geen familie meer.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent alle door verzoekster ingeroepen elementen werd gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt er de nadruk op gelegd dat verzoekster zich door haar partner en hun gemeenschappelijk kind kan laten vergezellen bij haar tijdelijke terugkeer naar Marokko. Verzoekster stelt enkel dat dit onmogelijk is gelet op de tewerkstelling van haar partner, maar toont niet aan dat hij haar niet tijdelijk zou kunnen vergezellen. Bovendien toont zij evenmin aan dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven elders dan in België.

De bestreden beslissing die de aanvraag van verzoekster op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, houdt enkel een antwoord in op de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag. Pas als deze buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn, kan worden ingegaan op de grond van de aanvraag.

Er werd rekening gehouden met het feit dat verzoekster langdurig in België verblijft, in bezit is geweest van een verblijfsrecht en een inburgeringsprogramma heeft gevolgd. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is te oordelen dat die elementen haar niet verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland.

Waar zij stelt dat zij geen dichte familieleden meer heeft in Marokko, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat het onwaarschijnlijk is dat zij, gelet op haar verblijf van 21 jaar in Marokko, er geen bindingen meer zou mee hebben. Verzoekster maakt het tegendeel niet in concreto aannemelijk.

Verzoekster kan de verwerende partij niet verwijten niet gemotiveerd te hebben omtrent de leeftijd van haar kind, nu zij dit niet heeft opgeworpen als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster betwist noch ontkent dat zij gedurende een tijdelijke afwezigheid contact kan houden met haar partner en kind of dat zij zich tijdelijk kan laten vergezellen. Er dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet verzoekster aantonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn, hetgeen zij nalaat te doen.

Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en evenmin dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC